

توفان در شمال افریقا

«ذهنهای نا آرام را با جنگهای خارجی مشغول بدار!»

هنوز زمان کوتاهی از فروپاشی و سقوط دولت تونس گذشته بود که ناآرامی در کشورهای مصر، اردن، بحرین، یمن، الجزایر، لیبیا، مراکش و . . . آغاز شد. سرآغاز این همه ناآرامیها در تونس (اگر از گذشته های طولانی آن بگذریم) از خودکشی جوانی که از مظالم دولت بر سر اقتدار «زین العابدین بن علی» به ستوه آمده بود آغاز شد.

گرچی بیکاری، فساد، وضع اقتصادی ناگوار و . . . در کشور تونس فرمانروایی داشت، با این یک جرقه آتش بود (خود سوزی محمد بو عزیری که تحصیلات عالی داشت و جبراً حرفه یی سبزی فروشی را اختیار نموده بود)، که دامن آن درکشورهای عربی گسترده شد و آتش به جان رژیمهای خود کامه منطقه افروخت.

در کشور مصر از سال (1967) به این طرف وضعیت اضطراری برقرار است. بعد از ترور انورالسادات در سال (1981) وضعیت اضطراری تمدید و تا ماه جاری (فبروری 2011) ادامه یافت. در این مدت زمان، سانسور نشراتی، فعالیتهای سازمانهای سیاسی و همه و همه ممنوع قرار داده شده بود. یک وضع نظامی کامل در کشور مصر حکفرما بود که آغاز آن از جنگ چند روزه اعراب و اسرائیل شروع شده بود.

فقر شدید مردم و فاصله زیاد میان مردم فقیر با برهنه و چادر نشینها در کنار ثروتمندانی که همه از اقارب رئیس جمهور (مبارک) بودند؛ در کشور مصر به وضاحت آشکار بود. اگر چی فاصله میان ثروتمندان و مردم فقیر در کشورهای خاورمیانه امریست عادی، اما

تراکم جمعیت در مصر که تقریباً همه جمعیت هشتاد میلیونی آن در دره تنگ نیل اقامت دارند، این وضعیت را واضح تر بیان میکند. فقرا می توانستند میدانهای فرودگاه های خصوصی ساکنان قصرهای اشرافی دوستان رئیس جمهور را نظاره کنند. مرسدسهای مجلل آخرین مدل ناچار بودند از کنار فاضل آبهای رو باز و مردمی که در گورستانها زندگی می کنند عبور کنند. «مبارک» نی تنها به مداوای اقتصاد بیمار مصر برنیامد، بل، حتی به حرف کسی گوش نمی داد.

طی حکومت سی ساله مبارک، هیچ گاهی وضعیت اضطراری برداشته نشد و جلو نارساییهای اجتماعی، فقر، بیدادگری، فساد و . . . گرفته نشد. گرچی جنبش «کفایت» در سالهای (2004 - 2005) دست به فعالیتهای علنی زد اما از جانب دولت شدیداً سرکوب گردید که در تغییرات اخیر در مصر، در تجمع و سازماندهی ناآرامیها علیه دولت مصر نقش فعالی داشت. در مقابل خیزش مردم مصر، دولت با اعلام حکومت نظامی و مسدود کردن وسایل ارتباط جمعی (نشورات، انترنیت، تیلیفون . . .) اقدام کرد، اما بازهم مردم به ویژه جوانان مصری با هم در تماس شده و به شکل گسترده یی فعالیتهای ضد دولتی را در سراسر کشور مصر آغاز کردند. مردم بدون هراس از اعلام ممنوعیت گشت و گذار در جاده ها؛ بازهم همه در میدان «آزادی قاهره» تجمع کرده بودند با استفاده از تمام امکانات دست داشته، شعارهای ضد دولتی میدادند که چند روز پس از ادامه تظاهرات، نیروهای پلیس هم به طرفداری و دفاع از مردم تغییر موقعیت داده و به آنها پیوست.

مصر یگانه کشور خاور میانه است که معاهده صلح را با اسرائیل امضاء کرده است که این عمل مصر نی تنها مورد تقدیر کشورهای غربی قرار گرفت بل، تعدادی از کشورهای عربی وابسته به غرب نیز از این عمل وی تقدیر کردند.

دولت امریکا (بهترین دوست مصر)، اولین کشوری بود که با به میان آمدن ناآرامیها، به دولت مصر هوشدار داد

تا به حرف مردم گوش دهند و نیروهای مردمی را نباید سرکوب کنند.

یک تن از کارمندان سابق وزارت خارجه امریکا درباره مصر چنین گفت: «وزارت خارجه امریکا بر سر دو راهی قرار دارد یا به گفته او از دو مسأله هراس دارد. یک سو، مهم ترین متحد امریکا ایستاده است که حمایت از او بر امریکا فرض است و در سوی دیگر، آینده مصر و رابطه این کشور با امریکاست و این که اگر امریکا در حمایت از جنبش مردم تعلل ورزد و اعتراضهای مسالمت آمیز به خشونت کشیده شود، خطر رادیکالیزه شدن کشور و افتادن آن به دامن گروه های افراطی و به ویژه اسلام گرایان افراطی که درکمین اند و اگر احساسات خصمانه ضد امریکایی بالا بگیرد! چی خواهیم کرد؟!»

«بارک اوباما» برخلاف «جیمی کارتر» که در سال (1987) تماشاگر وضع ایران بود، اوضاع مصر و کشورهای عربی را تعقیب و حمایت خود و دولت خود را از مردم مصر اعلام کرد.

سؤال مطرح میگردد که در اینجا چی اتفاقی خواهد افتید؟ مصر به کجا خواهد رفت؟ با این تغییرات سرنوشت و آینده خاور میانه چی خواهد شد و چی نوع رژیمها بر سر قدرت خواهند آمد؟ دولت اسرائیل در این تغییرات کشورهای عربی چی نقش خواهد داشت و چی موضعی در قبال حوادث خواهد گرفت؟ چون در قلب خاور میانه موقعیت دارد و از هر لحاظ کشور غنی و نیروی اتمی و دوست عزیز غرب و کشورهای غربیست! حوادث بعدی پاسخ خواهد داد. ولی امریکا تلاش خواهد کرد که از دو مسأله جدی حیاتی برای خود تا پای جان برزمد، یکی، امنیت اسرائیل و دیگری نفت.

ولی خلق عرب برای به دست آوردن آزادی و زنده گی بهتر میرزمنند و قربانی میدهند، آیا با این همه قربانی، بساط رژیمهای مطلقه، خلیفه، امیر، شاه و سپه سالار که سالها و سده ها بالای جان و مال مردم حاکم بودند، چیده خواهد شد؟

ما باور داریم که این خلق به پا خواسته به مطالبات ابتدایی و انسانی خویش خواهند رسید؛ ما به شهامت و فدا کاریهای شان درود میفرستیم؛ از ریختن خونهای گرم شان دشتهای سوزان این دیار به بوستان مبدل خواهد گردید؛ نسلهای بعدی به کارنامه های شان افتخار خواهند کرد. بگذار جلادان و حامیان بین المللی شان سر سختی و مقاومت کنند ولی جلو خشم خلق را هیچ فرعونی نخواهد گرفت.

www.roshanak.nl